

жа, че въ нашето отечество само хайдуцитѣ, овчаритѣ и говедаритѣ сж свободни хора. Тия хора баремъ на време сж избавени отъ турското робство и отъ чорбаджийскитѣ насилия; а за една свободна и щаслива минута много българи сж готови да пожертвуватъ всичкия си животъ.

Една вечеръ, като вечеряхме вече, баща ми стана, взема пушката си и рече ми: „Вземи сине, шишинето си и иди да спишъ задъ кошарата“.

Азъ като младъ и неопитенъ момъкъ, непослушахъ бащинитѣ си съвети, а останахъ при овчаритѣ, които въ това време свиреха, пѣха и веселеха се. Азъ още отъ малко дете обичахъ да слушамъ гласа на кавала. Тая свирка е способна да омилостиви и най-жестокитѣ сърца. Въ пѣснитѣ кавала твърде често се нарича „меденъ“, но азъ и до днесъ не зная отъ какво произлиза тая дума: отъ медъ (бакъръ) ли или отъ медъ? Азъ мисля, че тая дума произхожда отъ медъ, защото кавала свири сладко или медено. Въ онова време, когато ние се веселехме, на насъ нападна една въоръжена турска чета и влезе въ колибата ни. Нашитѣ момци се не защищаваха, а предадоха се като жени.

Турцитѣ ограбиха всичко, що намѣриха въ колибата, а мене и двамина отъ нашитѣ овчари вързаха и заведоха ни съ себе си. Предъ зора овчаритѣ бѣха пуснати, но турцитѣ имъ заръчаха да кажатъ на баща ми да имъ изпроводи хиляда жълтици. „Ако Иванъ не ни изпрати хиляда жълтици, то нека дойде на Райна планина и да събере на сина си коститѣ, рече единъ отъ турцитѣ. Овчаритѣ се върнаха при баща ми и разказали му какво сж видели, какво сж чули и какво сж изпитали. Тогава баща ми вземалъ пушката си и отишелъ да ме търси. Когато достигнахме до едно мѣсто, което се нарича Ейнова булка то изведнажъ гръмна една пушка и 1 отъ хайдутитѣ падна на земята. Когато другитѣ турци видѣха своя другаръ мъртавъ, то ме оставиха и побегнаха. Побегнахъ и азъ. Когато бя-